

UZASADNIENIE

Postanowieniem wydanym w dniu 19 listopada 2014 roku o sygn. IV1 Kp 606/14 Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi po rozpoznaniu wniosku prokuratora przedłużył okres stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania do dnia 25 stycznia 2015 roku wobec T. K. – podejrzanego o popełnienie przestępstwa z art. 53 ust. 1 i 2, i art. 63 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jedn. Dz. U. z 2012 roku, poz. 124), w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Tymczasowe aresztowanie uprzednio zastosowano w stosunku do podejrzanego od daty zatrzymania w dniu 25 września 2014 roku na okres dwóch miesięcy – do dnia 25 listopada 2014 roku, postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 27 września 2014 roku.

Zażalenia na postanowienie z dnia 19 listopada 2014 roku wniosło dwóch obrońców podejrzanego T. K., którzy zaskarżyli je w całości.

W zażaleniu obrońcy adw. B. T. podniesiono następujące zarzuty odwoławcze:

I. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść postanowienia, a mianowicie:

- art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 92 k.p.k., polegające na przyjęciu, iż podejrzany może w sposób bezprawny wpływać na bieg toczącego się z jego udziałem postępowania karnego, podczas gdy nie ujawniono żadnych obiektywnych okoliczności, które w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego mogłyby taką obawę uzasadniać, a podejrzany zaś przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył w sprawie wyjaśnienia, a nadto, pozostając na wolności nie będzie miał wpływu na dalsze do przeprowadzenia w przedmiotowej sprawie czynności procesowe;

- art. 258 § 2 k.p.k. poprzez oparcie postanowienia o przedłużeniu wobec podejrzanego izolacyjnego środka zapobiegawczego na okoliczności grożącej podejrzanemu surowej karze pozbawienia wolności, podczas gdy przepis art. 258 § 2 k.p.k. wprost stanowi o stosowaniu tymczasowego aresztowania wyłącznie w sytuacji, gdy potrzeba jego zastosowania może być uzasadniona grożącą oskarżonemu surową karą, lecz wyłącznie w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania – przy jednoczesnym braku podstaw które uzasadniałyby twierdzenie, iż swoim działaniem podejrzany miałby przedmiotowe postępowanie utrudniać i zwłaszcza w sytuacji, gdy jego postawa nie daje podstaw do postawienia takiej tezy;

II. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż niezbędnym dla zapewnienia prawidłowego toku postępowania na obecnym jego etapie jest dalsze stosowanie wobec podejrzanego T. K. środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym podczas, gdy tok ten w sposób prawidłowy zabezpieczą środki zapobiegawcze o charakterze wolnościowym.

W konkluzji zażalenia obrońca wniosł o zmianę zaskarżonego postanowienia przez uchylenie w stosunku do podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania i zastosowanie środków zapobiegawczych o charakterze nieizolacyjnym w postaci poręczenia majątkowego w kwocie 30.000 złotych, dozoru policji oraz zakazu opuszczania kraju połączonego z zatrzymaniem paszportu (zażalenie: k. 25 – 29).

W zażaleniu obrońcy adw. M. B. zarzucono orzeczeniu obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na jego treść, w szczególności:

1) art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. przez bezzasadne uznanie, że postawa procesowa podejrzanego rodzi obawę podejmowania przezeń działań destabilizujących prawidłowy tok postępowania, w sytuacji kiedy podejrzany przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył obszernie wyjaśnienia podczas jego pierwszego przesłuchania;

2) art. 258 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. przez bezpodstawne uznanie, iż aktualne pozostają przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego z uwagi na konieczność uzupełnienia materiału dowodowego, w sytuacji kiedy podejrzanym złożył wyjaśnienia w sprawie;

3) art. 257 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 251 § 3 k.p.k. przez bezzasadne uznanie, iż w niniejszej sprawie niewystarczające byłoby zastosowanie środka zapobiegawczego o charakterze nieizolacyjnym, w sytuacji gdy Sąd nie wskazał dlaczego zastosowanie innego środka miałyby być niewystarczające;

4) art. 258 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 5 § 1 k.p.k. przez bezzasadne uznanie, iż fakt że podejrzanemu zarzucono popełnienie czynu, za który grozi surowa kara pozbawienia wolności uzasadnia zastosowanie w stosunku do niego tymczasowego aresztowania, podczas gdy w orzecznictwie uznaje się, iż grożąca surowa kara nie może być traktowana jako samoistna przesłanka dla stosowania tymczasowego.

W konkluzji zażalenia obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia przez:

- uchylenie w stosunku do podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania;

- zaś ewentualnie zastosowanie w miejsce tymczasowego aresztowania środków zapobiegawczych o charakterze nieizolacyjnym wobec podejrzanego w postaci poręczenia majątkowego, dozoru policji lub zakazu opuszczania kraju.

(zażalenie: k. 42 – 47).

Na posiedzeniu przed sądem odwoławczym adw. B. T., niezależnie od stawianych postanowieniu względnych zarzutów odwoławczych i wpływu podnoszonych uchybień na treść skarżonego rozstrzygnięcia, powołał argument, że jest ono dotknięte bezwzględną przyczyną odwoławczą określoną w art. 439 § 1 punkt 4 k.p.k. w zw. z art. 263 § 2 k.p.k. i w zw. z art. 25 § 1 punkt 1 k.p.k. albowiem o przedłużeniu stosowania tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego orzekał sąd rejonowy w sytuacji, gdy sądem właściwym do rozstrzygnięcia wniosku prokuratora w tym przedmiocie był Sąd Okręgowy, jako sąd pierwszej instancji właściwy do rozpoznania sprawy o przestępstwo, które wedle przyjętej kwalifikacji w zarzucie stawianym podejrzanemu jest zbrodnią. W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości z powodu zaistniałej bezwzględnej przyczyny odwoławczej (stanowisko zajęte na posiedzeniu w dniu 19 grudnia 2014 roku).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności nieodzownym jest odniesienie się do dalej idącego stanowiska jednego z obrońców podejrzanego, przedstawionego na posiedzeniu, który niezależnie od podnoszonych w obu zażaleniach względnych zarzutów odwoławczych wytknął skarżonemu postanowieniu rażące naruszenie prawa formalnego o charakterze bezwzględnym określonym w art. 439 § 1 punkt 4 k.p.k. w zw. z art. 263 § 2 k.p.k. i w zw. z art. 25 § 1 punkt 1 k.p.k. w sytuacji, gdy o przedłużeniu stosowania tymczasowego aresztowania orzekł sąd rejonowy podczas, gdy sądem właściwym do rozstrzygnięcia wniosku prokuratora w tym przedmiocie był Sąd Okręgowy, jako sąd pierwszej instancji właściwy do rozpoznania sprawy o przestępstwo, które wedle przyjętej kwalifikacji w zarzucie stawianym podejrzanemu jest zbrodnią. Powołanie się przez obrońcę na wyżej dostrzeżoną bezwzględną obrazę prawa procesowego jest trafne, z tym jednak zastrzeżeniem, że w realiach zakresu dotkniętego nim rozstrzygnięcia, nie mogło ono skutkować postulowanym uchyleniem skarżonego postanowienia w całości z przyczyn, które zostaną niżej wyczerpująco omówione.

Bacząc na treść art. 250 § 2 (zdanie I) k.p.k. tymczasowe aresztowanie stosuje w postępowaniu przygotowawczym na wniosek prokuratora sąd rejonowy, w którego okręgu prowadzi się postępowanie, a w wypadkach nie cierpiących zwłoki także inny sąd rejonowy, jednakże co oczywiste, powyżej przytoczonego przepisu nie można odczytywać w oderwaniu od dyspozycji art. 263 § 1 i 2 k.p.k. Ten w § 1 stanowi, że w postępowaniu przygotowawczym sąd, stosując tymczasowe aresztowanie, oznacza jego termin na okres nie dłuższy niż 3 miesiące, a w § 2 że, jeśli ze względu na szczególne okoliczności sprawy nie można było ukończyć postępowania przygotowawczego w terminie określonym

w § 1, na wniosek prokuratora, sąd pierwszej instancji właściwy do rozpoznania sprawy, gdy zachodzi tego potrzeba, może przedłużyć tymczasowe aresztowanie na okres, który łącznie nie może przekroczyć 12 miesięcy.

Na gruncie przytoczonej tu regulacji w doktrynie procesu karnego zauważalne są dwa argumentacyjnie odmienne stanowiska w kwestii określenia właściwości sądu do przedłużenia środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania w postępowaniu przygotowawczym na okres do trzech miesięcy w sytuacji, gdy środek ten został zastosowany przez sąd rejonowy na okres krótszy niż trzy miesiące. Wedle jednego, sąd określony w art. 250 § 2 k.p.k. właściwy jest jedynie do niejako pierwotnego zastosowania tymczasowego aresztowania, natomiast każda kolejna decyzja dotycząca tego środka winna być podejmowana przez sąd właściwy według reguły określonej w art. 263 § 2 i 4 k.p.k., a więc sąd pierwszej instancji właściwy do rozpoznania sprawy oraz następnie sąd apelacyjny, w okręgu którego prowadzi się postępowanie. Zgodnie z tak ujętym poglądem zastosowanie przez sąd rejonowy tymczasowego aresztowania w postępowaniu przygotowawczym na okres krótszy niż trzy miesiące wszak nie upoważnia tegoż sądu do jego przedłużenia na łączny okres do trzech miesięcy, albowiem termin określony w art. 263 § 1 k.p.k., przy uwzględnieniu § 2, należy rozumieć nie jako termin trzech miesięcy, lecz termin oznaczony w pierwszym postanowieniu o zastosowaniu tymczasowego aresztowania (tak: Stanisław Zabłocki, Nowela KPK z dnia 20 lipca 2000 roku. Komentarz, Warszawa 2000).

Natomiast na gruncie odmiennego zapatrywania w powyższej kwestii powiada się, że jeżeli sąd rejonowy (jako właściwy zgodnie z art. 250 § 2 k.p.k.) określi termin tymczasowego aresztowania na okres krótszy niż trzy miesiące, to może potem przedłużyć ten środek zapobiegawczy ponad okres, na który zastosowano go pierwotnie – nawet kilkakrotnie – z tym jednak zastrzeżeniem, że łączny okres jego stosowania nie może przekroczyć trzech miesięcy. Opowiadający się za racjami tego stanowiska sięgają do argumentu, że stosowanie tymczasowego aresztowania oznacza nie tylko pierwszą decyzję o zastosowaniu tego środka zapobiegawczego, lecz również decyzję o przedłużeniu owego środka, a po wtóre, sąd pierwszej instancji właściwy jest do przedłużenia tymczasowego aresztowania dopiero po upływie trzymiesięcznego okresu trwania tego środka zapobiegawczego i przy istnieniu przesłanek określonych w art. 263 § 2 k.p.k. (tak w: Tomasz Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego oraz ustawa o świadku koronnym. Komentarz. Warszawa 2008; P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, pod redakcją Piotra Hofmańskiego, Kodeks postępowania karnego. Komentarz do artykułów 1- 296. Warszawa 2007; Jacek Izydorzycyk, Stosowanie tymczasowego aresztowania w polskim postępowaniu karnym. Kraków 2002).

Sąd Okręgowy opowiada się za zasadnością drugiego ze zreferowanych zapatrywań, które in extenso zostało wyrażone w motywach postanowienia Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 3 września 2009 roku o sygn. AKz 449/09, gdzie skonstatowano, cyt.: Sąd rejonowy wskazany w art. 250 § 2 k.p.k. stosując tymczasowe aresztowanie w postępowaniu przygotowawczym na okres krótszy niż 3 miesiące, jest nadal właściwy do ponownego zastosowania tego środka zapobiegawczego lub jego przedłużenia (nawet kilkakrotnie) na podstawie art. 263 § 1 k.p.k., z tym jednak zastrzeżeniem, że łączny okres rzeczywistego pozbawienia wolności podejrzanego na podstawie postanowienia tegoż sądu nie może przekroczyć 3 miesięcy. Dopiero po upływie tego terminu właściwym do ponownego zastosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego wobec podejrzanego lub do przedłużenia owego środka jest sąd wskazany w art. 263 § 2 k.p.k. (cyt. teza wraz z uzasadnieniem publikowana w Legalis nr 177 684).

Przenosząc skutki tego zapatrywania w konkretne realia rzeczonyj sprawy należy zauważyć, iż prokurator złożył uprzednio wniosek o zastosowanie wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy, a sąd rejonowy zastosował ten środek zapobiegawczy na okres dwóch miesięcy – od daty zatrzymania podejrzanego w dniu 25 września 2014 roku do dnia 25 listopada 2014 roku. Następnie prokurator wystąpił z wnioskiem o przedłużenie tego izolacyjnego środka zapobiegawczego wobec podejrzanego na okres dalszych trzech miesięcy do dnia 25 lutego 2015 roku. Sądem nadal właściwym do podjęcia wnioskowanej decyzji procesowej pozostawał Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, a nie sąd pierwszej instancji właściwy do rozpoznania sprawy – to jest Sąd Okręgowy w Łodzi, ale tylko w zakresie rozstrzyganego przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania do dnia 25 grudnia 2014 roku, a więc do daty końcowej wyczerpania okresu trzech miesięcy stosowania tego środka zapobiegawczego (art. 263 § 1 k.p.k. w zw. z art. 250 § 2 (zdanie I) k.p.k. Natomiast Sąd Rejonowy nie był sądem właściwym do rozstrzygnięcia o przedłużeniu tymczasowego aresztowania ponad przyznany mu w ustawie limit, to jest ponad okres trzech miesięcy do dnia 25

stycznia 2015 roku, albowiem właściwym do przedłużenia tego środka zapobiegawczego po dacie 25 grudnia 2014 roku był już sąd pierwszej instancji właściwy rzeczowo do rozpoznania sprawy o zarzucane podejrzanemu przestępstwo stanowiące zbrodnię – tutaj Sąd Okręgowy w Łodzi (art. 263 § 2 k.p.k. w zw. z art. 25 § punkt 1 k.p.k.). Oznacza to, że zaskarżone orzeczenie Sądu Rejonowego o przedłużeniu tymczasowego aresztowania w części okresu oznaczonego po 25 grudnia 2014 roku, a więc w części obejmującej okres przekraczający trzy miesiące, o jakim mowa w art. 263 § 1 k.p.k., jest dotknięte bezwzględną przyczyną odwoławczą opisaną w art. 439 § 1 punkt 4 k.p.k. i z tego też powodu w tej części zostało ono uchylone przez instancję odwoławczą (punkt 1 postanowienia Sądu Okręgowego), a wniosek prokuratora w tym zakresie postulowanego przedłużenia w oparciu o art. 263 § 2 k.p.k. w zw. z art. 250 § 2 (zdanie I) k.p.k. przekazano do rozpoznania według właściwości rzeczowej Sądowi Okręgowemu w Łodzi (według wewnętrznego podziału kognicji – IV Wydział Karny) [tak: w punkcie 3 postanowienia Sądu Okręgowego].

W odniesieniu do rozstrzygniętego przez Sąd Rejonowy zaskarżonym postanowieniem przedłużenia tymczasowego aresztowania do dnia 25 grudnia 2014 roku (łącznie okres stosowania nie przekraczający trzech miesięcy), Sąd II instancji utrzymał go w mocy (punkt 2 postanowienia Sądu Okręgowego), gdyż jest ono w poddanej warstwie oceny merytorycznej zasadne, a co za tym idzie, zasługuje na akceptację, wbrew zarzutom stawianym mu w obu zażaleniach.

Ustalenia faktyczne i prawne dokonane przez Sąd I instancji w rzeczowej sprawie w stosunku do podejrzanego na gruncie utrzymanego rozstrzygnięcia są prawidłowe, gdyż znajdowały niezbędne oparcie w zebranych w tym stadium śledztwa materiale dowodowym.

T. K. podejrzany jest o popełnienie przestępstwa zarzucanego mu z art. 53 ust. 1 i 2 w zbiegu z art. 63 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Powołany materiał dowodowy aktualizuje nadal wysokie prawdopodobieństwo dokonania przez podejrzanego zarzucanego mu czynu – w myśl art. 249 § 1 k.p.k., co uzasadnia dalsze stosowanie wobec niego orzeczonego izolacyjnego środka zapobiegawczego.

Nie ustały bowiem okoliczności szczególne, przemawiające za tymczasowym aresztowaniem, jako tym środkiem zapobiegawczym, który obecnie jest w stanie zabezpieczyć prawidłowy tok prowadzonego śledztwa przeciwko podejrzanemu. Nadal pozostaje aktualną uzasadniona obawa mactwa ze strony podejrzanego, o której jest mowa w art. 258 § 1 punkt 2 k.p.k., biorąc pod uwagę charakter zarzucanego podejrzanemu czynu, okoliczność że środowisko zajmujące się przestępczością narkotykową jest z natury rzeczy hermetyczne i istnieje duże ryzyko, że przebywając na wolności mógłby on podejmować próby wpływu na ustalone w sprawie osoby, co do których będą przeprowadzane czynności procesowe ich przesłuchania w charakterze świadków lub nawet w stosunku do już przesłuchanych świadków, a to w celu korzystnego dla siebie kompilowania faktów co do przebiegu inkryminowanych zdarzeń. Aczkolwiek podejrzany w pierwszych obszernie złożonych wyjaśnieniach przyznał się do stawianego mu zarzutu, to jednak ma on interes w prezentowaniu najkorzystniejszej dla siebie wersji co do przebiegu inkryminowanego zachowania i chociaż jest to jego oczywistym prawem, które to prawo samo nie podlega wartościującym ocenom, jednakże wola ograniczenia grożącej mu odpowiedzialności karnej mogłaby go skłaniać do podejmowania działań prawidłowy tok czynności procesowych i dowodowych w toczącym się śledztwie.

Jak już wspomniano mactwo może dotyczyć nie tylko osoby wcześniej przesłuchanej, czy dowodów już przeprowadzonych, ale i tych, które zostałyby przedstawione po bezprawnym oddziaływaniu na ich treść poznawczą, gdyby zainteresowany tym podejrzany przebywał na wolności. Przeto dość będzie w tym miejscu przywołać wyrażany w orzecznictwie pogląd, iż dla przyjęcia obawy mactwa miarodajne nie jest jedynie to, czy podejrzany podejmował próby zmierzające w powyższym celu, gdyż w takim wypadku nie byłoby wszak obawy mactwa, lecz doszłoby do jego dokonania. Chodzi więc o ustalenie, czy istnieją realne podstawy do uznania, że podejrzany może podjąć takie działania przebywając na wolności, a nie o to, czy takowe już wcześniej podjął (tak: w tezach do postanowień Sądów Apelacyjnych: w Krakowie z dnia 13.10.2005 roku sygn. II AKz 366/05, publik. w: OS Prokuratura i Prawo 2006, Nr 4, poz. 38; w Katowicach z dnia 30.05.2007 roku sygn. II AKz 338/07, publik. w: OS Prokuratura i Prawo 2008/2/31/16).

Nadto charakter postawionemu podejrzanemu zarzutu wskazuje, iż spełniona była przesłanka szczególna określona w art. 258 § 2 k.p.k. Inkryminowane podejrzanemu przestępstwo jest zbrodnią zagrożoną karą pozbawienia wolności w dolnej granicy od trzech lat (powołany w kwalifikacji prawnej zarzucanego czynu art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku). Biorąc zatem pod uwagę to ustawowe zagrożenie uprawnioną stała się prognoza, że w wypadku skazania podejrzanego za tak zakwalifikowane przestępstwo grozi mu realnie surowa kara pozbawienia wolności w rozumieniu art. 258 § 2 k.p.k. W orzecznictwie utrwalone jest przy tym stanowisko, że groźba surowej kary rodzi domniemanie, iż podejrzany może podejmować próby bezprawnych działań, które mogłyby destabilizować prawidłowy tok postępowania (tak: postanowienie S.N. z dnia 19.11.1996, sygn. IV Kz 119/96, postanowienie S. A. w Krakowie z dnia 9 kwietnia 2003, sygn. II AKz 120/03, publik. Prok i Pr. – OS 2003/10/22, KZS 2003/4/40, nr lex 80920; postanowienie S. A. we Wrocławiu z dnia 14 grudnia 2006 sygn. II AKz 635/06, publik. OSA 2007/3/12). Z uwagi na to domniemanie prawne, nie jest konieczne dowodowe wykazywanie, że podejrzany podejmował w przeszłości konkretne działania w tym kierunku. Podkreślić powtórnie trzeba, iż przy stosowaniu tymczasowego aresztowania nie chodzi wszak o dokonane działania, które by już spowodowały utrudnienie postępowania, ale chodzi o obawę podjęcia takich zachowań. Gdyby utrudnienia szkodzące postępowaniu zostały już dokonane, wtedy środki zapobiegawcze, które miałyby zapobiec takiej sytuacji, byłyby środkami represyjnymi, karzącymi za owe dokonane zachowania, a nie taka jest istota tych środków (tak: postanowienia S. A. w Krakowie z dnia 22 czerwca 2006, sygn. II AKz 190/06, Lex nr 205827).

Wskazać tudzież należy, iż śledztwo w niniejszej sprawie ma charakter już zaawansowany, ale trwają intensywne czynności zmierzające między innymi w szczególności do przesłuchania kolejnych ustalonych w sprawie świadków oraz typowania kolejnych osób celem ich przesłuchania w tym charakterze, a nadto też zmierzające do uzyskania opinii biegłych po przeprowadzeniu przez nich specjalistycznych badań zabezpieczonych substancji, poddanie podejrzanego opiniowaniu psychiatrycznemu i ustalenie jego poczytalności w dacie realizacji zarzucanych mu czynności sprawczych. Są one konieczne dla sfery przedmiotu dociekań śledczych na gruncie stawianego podejrzanemu zarzutu.

Sąd I instancji słusznie zatem przyjął, że dalsze stosowanie w stosunku do T. K. izolacyjnego środka zapobiegawczego do dnia 25 grudnia 2014 roku jest niezbędne do zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania na obecnym jego etapie, a inne środki o charakterze wolnościowym nie byłyby wystarczające. Stwierdzić też trzeba, iż skarżący nie wskazali wyjątkowych, szczególnych okoliczności dotyczących stanu zdrowia podejrzanego lub sytuacji rodzinnej, które w rozumieniu treści art. 259 § 1 k.p.k. mogłyby przemawiać za koniecznością uchylenia lub zmiany stosowanego wobec niego izolacyjnego środka zapobiegawczego.

Ze wszystkich wyższej przedstawionych względów, Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji wydanego przez siebie postanowienia.